

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
11 Пж 2550/17
13.09.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Др Весне Дабетић-Трогрлић, председника већа, судије Данијеле Дукић и судије Милице Милановић Траиловић, чланова већа, у правној ствари тужиоца-противтуженог „Protecta Group“ ДОО, Београд кога заступа Милена Ивошевић, адвокат из Новог Сада, против туженог-противтужиоца ДП „Прва српска фабрика шећера Димитрије Туцовић“-у стечају, Београд, кога заступа Владимир Добрић, адвокат из Београда, ради дуга, вредност спора по тужби 4.663.079,61 динара, а по противтужби 5.223.262,78 динара, одлучујући о жалби туженог-противтужиоца изјављеној против пресуде Привредног суда у Београду П 6289/13 од 21.02.2017. године, у седници већа одржаној дана 13.09.2018. године, донео је

РЕШЕЊЕ

I УКИДА СЕ пресуда Привредног суда у Београду П 6289/13 од 21.02.2017. године у ставовима II, III, IV и V изреке и предмет у том делу враћа првостепеном суду на поновно суђење.

II Жалба туженог-противтужиоца изјављена против решења садржаног у ставу I изреке пресуде Привредног суда у Београду П 6289/13 од 21.02.2017. године **СЕ ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 6289/13 од 21.02.2017. године у ставу I изреке укинута је решење о извршењу истог суда Ив 8645/13 од 19.07.2013. године у целости, у ставу II изреке обавезан је тужени-противтужилац да тужиоцу-противтуженом плати износ од 3.902.753,81 динар са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате, у ставу III изреке одбијен је компензациони приговор за пребој потраживања до износа од 3.902.753,81 динара, у ставу IV изреке одбијен је противтужбени захтев за исплату износа од 5.223.262,78 динара са припадајућом каматом и у ставу V изреке обавезан је тужени-противтужилац да тужиоцу-противтуженом на име трошкова парничног поступка плати износ од 791.210,00 динара.

Благовременом жалбом тужени-противтужилац побија наведену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, битне повреде правила парничног поступка, погрешне примене материјалног права, те одлуке о трошковима и предлаже да другостепени суд донесе одлуку сходно жалбеним наводима. Трошкове другостепеног поступка је опредељено тражио.

Одговор на жалбу није поднет.

Испитујући законитост и правилност побијане одлуке, у смислу чл. 386. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд налази да је жалба туженог-противтужиоца делом основана, а делом недозвољена.

Према стању у списима, предмет тужбеног захтева је накнада за послове физичког обезбеђења које је тужилац извршио за туженог у периоду од 16.04. до 31.10.2010. године. Предмет приговора пребијања и противтужбеног захтева је накнада штете због крађе покретних ствари из објекта туженог-противтужиоца у Падинској Скели-Фабрике шећера у периоду када је тужилац-противтужени вршио послове обезбеђења наведеног објекта.

Према утврђеном чињеничном стању парничне странке су биле у облигационо-правном односу по основу Уговора о физичком обезбеђењу бр. 03/08 од 23.01.2008. године и Уговора о физичком обезбеђењу бр. 34/08 од 24.04.2008. године, те два Анекса закључених 08.08.2008. године и 30.10.2009. године који су закључени након отварања стечајног поступка над туженим-противтужиоцем. Чланом 2. Уговора о физичком обезбеђењу бр. 03/08 од 23.01.2008. године, као и Уговора о физичком обезбеђењу бр. 34/08 од 24.04.2008. године тужилац-противтужени, као извршилац посла је преузео обавезу да врши непосредно физичко обезбеђење штићене личности на релацији од његовог места становања до радног места и обрнуто и свих осталих локација по захтеву наручиоца, овде туженог-противтужиоца. Чланом 3. ст. 1. оба уговора предвиђена је накнада за извршени посао у износу од 16.000,00 динара по радном дану без урачунатог пореза на додату вредност, а ст. 3. да ПДВ пада на терет наручиоца посла. Чланом 8. је предвиђено да ће извршилац пружене услуге фактурисати наручиоцу два пута месечно и то 15-ог и последњег дана у месецу, а наручилац се обавезује да обрачунати износ уплати извршиоцу у року од 5 радних дана од дана пријема рачуна. Анексом уговора о физичком обезбеђењу бр. 90/08 од 02.09.2008. године продужен је уговорени рок на период од 6 месеци почев од 08.08.2008. године. Уговоре и Анексе су уговорне стране потписале и овериле печатом.

Из утврђеног чињеничног стања, даље, произлази да тужени-противтужилац није оспорио да је тужилац-противтужени наставио да врши послове обезбеђења и након 01.04.2010. године, а до ког датума је продужено важење предметних уговора и то под истим условима, па је првостепени суд, имајући у виду и налаз и мишљење вештака економско-финансијске струке, нашао да је тужбени захтев основан за износ дуга од 3.902.753,81 динара са припадајућом каматом, а како је одлучио у ставу II ожалбене пресуде. Уједно, налазећи да је потраживање туженог-противтужиоца застарело, првостепени суд је донео одлуку као у ставовима III и IV ожалбене одлуке.

Међутим, према налажењу Привредног апелационог суда, овакво становиште првостепеног суда се за сада не може прихватити, јер је због погрешне примене материјалног права у конкретном случају чињенично стање остало непотпуно утврђено.

Правилан је материјално-правни закључак првостепеног суда да су овде парничне странке биле у уговорном односу који по својој правној природи представља уговор о делу, у смислу чл. 600. Закона о облигационим односима. Правилно је и чињенично утврђење првостепеног суда да је тужилац-противтужени за туженог-противтужиоца у утуженом периоду, април-октобар 2010. године, извршио послове физичког обезбеђења у ком смислу му припада накнада која је прописана уговором који је закључен између странака. Оно што чини да се правилност ожалбене одлуке за сада не може испитати је материјално-правни закључак првостепеног суда да је у конкретном случају потраживање туженог-противтужиоца застарело. Првостепени суд

налази да како је тужени-противтужилац компензациони приговор по основу штете истакао у приговору против решења о извршењу од 30.07.2013. године, да је протекао трогодишњи рок застарелости прописан одредбом чл. 376. ст. 1. Закона о облигационим односима, са којих разлога је престало право туженог-противтужиоца да захтева накнаду штете по овом основу. При томе, првостепени суд налази да се рок застарелости из наведеног члана закона има рачунати од првог дана након сачињавања извештаја комисије од 07.05.2010. године, који је потписан од стране саслушаних сведока, дакле од 08.05.2010. године, јер је вредност покретних ствари таксативно наведена и процењена управо у извештају комисије од 07.05.2010. године.

Међутим, како се основано указује у жалби туженог, првостепени суд је у конкретном случају погрешно применио материјално право, односно није применио одредбу чл. 339. Закона о облигационим односима, којом је прописано у ст. 1. да се дуг може пребити са застарелим потраживањем само ако оно још није било застарело у часу када су се стекли услови за пребијање. Из наведене законске одредбе произлази да се може пребити и потраживање које је у тренутку истицања приговора већ застарело, ако законом прописани рок застарелости истог није истекао до момента његовог сусрета са потраживањем у односу на које је стављено у пребој. Према томе, није од значаја то што је потраживање било застарело у моменту истицања приговора пребијања, него је од значаја чињеница да рок застарелости јесте или није протекао у часу када су се стекли услови за пребијање. Следом наведеног, не може се прихватити закључак првостепеног суда да је противпотраживање застарело само из разлога што у моменту истицања приговора пребијања протекао трогодишњи рок застарелости из чл. 376. ст. 1. Закона о облигационим односима, па је ожалбена одлука морала да буде укинута.

Првостепени суд ће у поновном поступку да поступи по примедбама овог суда, те имајући у виду одредбу чл. 339. ст. 1. Закона о облигационим односима, да поново разјасни да ли је предметно потраживање туженог-противтужиоца застарело (првостепени суд ће код оцене овог приговора посебно да има у виду да је тужени истакао кроз противтужбу потраживање које је у већем износу од овог који је утужен), а пре свега да ли се ради о основаном потраживању, која чињеница није разјашњена у предметном поступку, те ће уз правилну примену материјалног права, а и правила о терету доказивања, да донесе нову и на закону засновану одлуку.

Како је одлука о трошковима поступка условљена одлуком о главној ствари, то је првостепена пресуда морала да буде укинута и у том делу.

Из изнетих разлога, Привредни апелациони суд је применом одредбе чл. 392. ст. 2. Закона о парничном поступку, одлучио као у ставу I другостепене одлуке.

Привредни апелациони суд је одбацио жалбу туженог-противтужиоца изјављену против решења садржану у ставу I ожалбене одлуке, налазећи да тужени-противтужилац нема правни интерес да побија одлука у наведеном делу, па је сходно овлашћењу из чл. 387. ст. 1. тач. 1., а у вези са чл. 378. ст. 3. Закона о парничном поступку, одлучено као у ставу II другостепене одлуке.

ДД/АП/ЈВ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА
Др Весна Даветић-Трогрлић с. р.

За тачност отправка